

Sygn. akt *XVII AmE 5/11*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Protokolant sądowy – stażysta Anastazja Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) *Spółki Akcyjnej w W.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o odmowę zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 25 października 2010 roku Nr (...)

orzeka:

1. uchyła Decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 25 października 2010 roku Nr (...),
2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 460 zł (czteryście sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmE 5/11*

UZASADNIENIE

Decyzją (...) z dnia 25 października 2010 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”) po rozpatrzeniu wniosku przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w W. (zwany dalej Przedsiębiorstwem) odmówił zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej ustalonej przez to Przedsiębiorstwo.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zgodnie z art. 47 ust. 2 ustawy prawo energetyczne odmówił zatwierdzenia taryfy opracowanej przez (...) S.A. w W. stwierdzając jej opracowanie w sposób sprzeczny z postanowieniami art. 45 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy prawo energetyczne.

Prezes URE po przeanalizowaniu wniosku Przedsiębiorstwa stwierdził, że uwzględnienie w taryfach przedsiębiorstw sprzedających energię elektryczną na potrzeby odbiorców z grup taryfowych G ceny 195,00zł/MWh (z akcyzą) pozwala przedsiębiorstwom wytwórczym uzyskać na rynku hurtowym ceny pokrywające bieżące koszty wytwarzania energii

elektrycznej, jak również pozwala na osiągnięcie zysków. Na podstawie danych uzyskanych z biuletynu kwartalnego (...) S.A. Prezes URE wskazał, iż aktualne wyniki na sprzedaży energii elektrycznej w podsektorze wytwarzania za 4 kwartały 2009 roku wskazują na wzrost wyniku brutto w stosunku do 4 kwartałów w 2008 roku z (...) zł do (...) złotych. W efekcie rentowność sprzedaży wytwórców wzrosła z (...) do (...).

Zdaniem Prezesa URE cena energii elektrycznej z wytwarzania na 2010 rok, na poziomie wyższym niż 195,00 zł/MWh, włącznie z akcyzą oraz kosztami profilu zmienności, bilansowania i opłaty rozliczeniowej, nie znajduje uzasadnienia. Dodatkowo wskazał, że warunki zawieranych kontraktów na zakup energii elektrycznej są suwerenną decyzją Przedsiębiorstwa, obarczoną ryzykiem gospodarczym, dlatego też skutki finansowe niekorzystnie zawartych kontraktów, nie mogą być przenoszone na odbiorców.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki podniósł, że zgodnie z art. 45 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo energetyczne taryfy dla energii elektrycznej powinny zapewniać ochronę odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen. W taryfach przedsiębiorstw obsługujących odbiorców z grup G przyłączonych do sieci 12 operatorów sieci dystrybucyjnej, zatwierdzonych w grudniu 2009 roku i styczniu 2010 roku zostały uwzględnione koszty zakupu energii elektrycznej na potrzeby tych odbiorców na poziomie nie wyższym niż uznany przez Prezesa URE za uzasadniony. Zatwierdzenie taryfy na poziomie wyższym spowodowałoby, iż odbiorcy (...) S.A. płaciliby za energię elektryczną wg taryfy zatwierdzonej przez Prezesa URE, więcej niż odbiorcy z innych części kraju. Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy prawo energetyczne Prezes URE reguluje działalność przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z ustawą i polityką energetyczną państwa, zmierzając do równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii. Pozwany podkreśla, iż równoważeniu podlegać powinny nie tylko interesy w relacji przedsiębiorstwo – odbiorca, lecz również przedsiębiorstwo – przedsiębiorstwo i odbiorca – odbiorca, co sprawia, że proces regulacji wymaga jednolitego traktowania zarówno przedsiębiorstw, jak i odbiorców, a uwzględnienie wyższych cen zakupu u jednego z przedsiębiorstw doprowadziłoby do gorszego traktowania innych przedsiębiorstw, a także odbiorców tych przedsiębiorstw.

W odwołaniu od powyższej decyzji, powód (...) S.A. z siedzibą w W. zaskarżył decyzję w całości i wniósł o jej uchylenie w całości i umorzenie postępowania w sprawie jako bezprzedmiotowego, ewentualnie zmianę decyzji w całości i zatwierdzenie taryfy powoda zgodnie z wnioskiem powoda z dnia 22 września 2009 roku z późn. uzupełnieniami, albo uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy pozwanemu do ponownego rozpoznania. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, dopuszczenie dowodów i uwzględnienie wniosków zawartych w odwołaniu.

Odwołujący się zarzucił Prezesowi URE rażące naruszenie:

a) Art. 110 kpa w zw. z art. 47 ust. 1 i 2 ustawy prawo energetyczne w zw. z art. 49 ust. 1 ustawy oraz w zw. z wydanym w dniu 28 czerwca 2001 roku „Stanowiskiem w sprawie zwolnienia przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się wytwarzaniem i obrotem energią elektryczną z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia” poprzez ich błędną wykładnię skutkującą niezastosowaniem, co doprowadziło do wszczęcia przez pozwanego wobec powoda postępowania w sprawie zatwierdzenia taryfy dla obrotu energią elektryczną całkowicie pomijając fakt zwolnienia z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia powyższym Stanowiskiem,

b) Art. 47 ust. 1 i 2 ustawy prawo energetyczne w zw. z art. 105 kpa oraz art. 110 kpa poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do wszczęcia postępowania i wydania decyzji przez pozwanego odmawiającej zatwierdzenia taryfy zamiast umorzenia postępowania jako bezprzedmiotowego,

c) Art. 45 ust. 1 pkt 1 i 3 w zw. z art. 47 ust. 2 ustawy prawo energetyczne oraz w zw. z § 10 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2007 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do nieuwzględnienia przez pozwanego kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej powoda w zakresie obrotu energią elektryczną.

Nadto powód wskazał na naruszenie szeregu przepisów prawa materialnego i postępowania administracyjnego.

W odpowiedzi na odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji z dnia 25 października 2010 roku, znak: (...) (...) (...) pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz oddalenie wniosków dowodowych wskazanych w odwołaniu.

Sąd ustalił, co następuje:

Prezes URE w „Stanowisku” z dnia 28 czerwca 2001 roku przyjął, że przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się wytwarzaniem i obrotem energią elektryczną działają na rynku konkurencyjnym i z dniem 1 lipca 2001 roku zwolnił przedsiębiorstwa posiadające koncesje na wytwarzanie lub obrót energią elektryczną z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia taryf dla energii elektrycznej. Zwolnienie to nie dotyczyło trzech kategorii przedsiębiorców energetycznych, w tym przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się obrotem energią elektryczną i posiadających jednocześnie koncesje na przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej w odniesieniu do energii sprzedawanej odbiorcom końcowym przyłączonym bezpośrednio do sieci tych przedsiębiorstw czyli spółek dystrybucyjnych i przedsiębiorstw energetyki przemysłowej.

W dniu wejścia w życie „Stanowiska” tj. 1 lipca 2001 roku powód był przedsiębiorcą energetycznym posiadającym koncesję na obrót i dystrybucję energii elektrycznej (bezsporne). Z dniem 1 lipca 2007 roku nastąpiło „uwolnienie” rynku energii elektrycznej w Polsce i wszyscy odbiorcy uzyskali prawo zakupu tej energii od wybranego przez siebie sprzedawcy. Z tą datą został też dokonany rozdział prawny działalności sieciowej i handlowej w spółkach dystrybucyjnych w tym również w przedsiębiorstwie powoda. Z tego powodu dnia 30 czerwca 2007 roku w celu realizacji przepisów art. 9d. Prawa energetycznego powód wydzielił ze swojej struktury operatora systemu dystrybucyjnego – jest nim (...) Spółka z o.o. Nastąpiło przeniesienie działalności dystrybucyjnej powoda wraz z własnością sieci do tej nowoutworzonej Spółki, która działa na podstawie odrębnej koncesji na dystrybucję energii elektrycznej. Od 1 lipca 2007 roku powód prowadzi więc działalność wyłącznie w zakresie obrotu energią elektryczną na podstawie koncesji wydanej przez pozwanego (bezsporne). Z powyższego wynika, że z dniem 1 lipca 2007 roku działalność powoda została objęta zakresem „Stanowiska” z dnia 28 czerwca 2001 roku, albowiem powód przestał spełniać przesłanki do stosowania wobec niego wyjątku od zwolnienia określonego w „Stanowisku” i tym samym został objęty zakresem zwolnienia w całości.

W wydanym w dniu 31 października 2007 roku „Komunikacie” Prezes URE poinformował, że z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia taryf dla energii elektrycznej w obrocie energią elektryczną zwolnione zostaną wszystkie przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję na obrót energią elektryczną, w tym także te, które posiadają jednocześnie koncesję na dystrybucję energii elektrycznej, również w przypadkach, o których mowa w art. 9d ust. 7 ustawy prawo energetyczne.

Kierując się wyżej wskazanym „Komunikatem” Prezes URE decyzją z dnia 2 listopada 2007 roku nr (...) zwolnił (...) S.A. (obecnie (...) S.A.) z obowiązku przedkładania taryf dla energii elektrycznej do zatwierdzenia.

Przedmiotowa decyzja została zaskarżona przez powoda. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 9 stycznia 2009 roku sygn. akt XVII AmE 1/08 oddalił odwołanie powoda, a Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 13 listopada 2009 roku sygn. akt VI ACa 372/09 oddalił obie apelacje.

Decyzją z dnia 19 marca 2010 roku Nr (...) pozwany - Prezes URE cofnął z urzędu, w części odnoszącej się do odbiorców grupy taryfowej G, zwolnienie z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia taryf dla energii elektrycznej, jak podał udzielone (...) S.A. decyzją z dnia 2 listopada 2007 roku nr (...).

Na skutek skarg kasacyjnych strony powodowej i strony pozwanej od przywołanego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 listopada 2009 roku sygn. akt VI ACa 372/09, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 20 stycznia 2011r. sygn. akt III SK 20/10 uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 29 lipca 2011 roku sygn. akt VI ACa 653/11 zmienił zaskarżony wyrok w

ten sposób, że uchylił decyzję Prezesa URE z dnia 2 listopada 2007 roku nr (...) i oddalił apelację pozwanego Prezesa URE.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 21 maja 2013 roku uchylił decyzję Prezesa URE z dnia 19 marca 2010 roku Nr (...) uznając, iż zaskarżona decyzja nie ma racji bytu, gdyż cofa zwolnienie z obowiązku udzielone powodowi wyeliminowaną z obrotu prawnego decyzją z dnia 2 listopada 2007 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Decyzja podlega uchyleniu.

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko w przedmiocie charakteru prawnego i mocy wiążącej „Stanowiska” zajęte przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 stycznia 2011 roku sygn. akt III SK 20/10. Sąd Najwyższy wskazał, że mimo, iż „Stanowisko” nie było decyzją administracyjną w rozumieniu art. 104 § 1 kpa, to przed dniem wydania zaskarżonej decyzji było skierowane do powoda jako przedsiębiorstwa obrotu energią elektryczną. „Stanowisko” było władczym, jednostronnym oświadczeniem Prezesa URE zmierzającym do wywołania skutku prawnego przewidzianego w przepisie art. 49 ust. 1 ustawy prawa energetycznego, tj. zwolnienia przedsiębiorstw posiadających koncesję na wytwarzanie lub obrót energią elektryczną z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia. W rezultacie na mocy „Stanowiska” powód nie był obowiązany po dniu 1 lipca 2007 roku do przedkładania do zatwierdzenia taryf dla swoich odbiorców.

Powyższe zostało potwierdzone orzeczeniem tutejszego Sądu, który wyrokiem z dnia 21 maja 2013 roku uchylił decyzję Prezesa URE z dnia 19 marca 2010 roku nr (...) uznając, iż zaskarżona decyzja nie ma racji bytu, gdyż rozstrzyga merytorycznie w przedmiocie cofnięcia zwolnienia z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia taryf dla energii elektrycznej udzielonego powodowi decyzją z dnia 2 listopada 2007 roku w sytuacji, gdy wcześniej został on zwolniony z tego obowiązku „Stanowiskiem” Prezesa URE z dnia 28 czerwca 2001 roku, które w stosunku do powoda wywierało skutek od dnia 1 lipca 2007 roku. Potwierdzone to zostało również wyrokiem tutejszego Sądu z dnia 13 listopada 2013 roku uchylającego decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 7 marca 2012 roku nr (...) uznając, że brak było podstaw do wydania zaskarżonej decyzji, gdyż (...) S.A. był zwolniony z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia taryf dla energii elektrycznej „Stanowiskiem” Prezesa URE z dnia 28 czerwca 2001 roku, które w stosunku do powoda wywierało skutek od dnia 1 lipca 2007 roku.

Zdaniem Sądu powyższe stanowisko zdaje się również aprobować sam pozwany, który decyzją z dnia 14 października 2013 roku po rozpatrzeniu wniosku (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 10 grudnia 2012 roku o zatwierdzenie taryfy dla obrotu energią elektryczną na rok 2013 roku w zakresie grupy taryfowej G postanowił umorzyć postępowanie administracyjne w sprawie jako bezprzedmiotowe.

W związku z powyższą argumentacją Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 2 kpc, uchylił zaskarżoną przez powoda w niniejszej sprawie decyzję z racji braku podstaw do jej wydania przez Prezesa URE.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98 kpc, w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Na kwotę 460 zł składa się opłata sądowa w wysokości 100 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej 360 zł.

SSO Dariusz Dąbrowski